

A Debreceni Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Debrecenben, 2018. január 11. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A garázdaság vétsége és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen indított büntető ügyben a Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2017. május 29. napján kihirdetett .../3. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Miskolci Járásbíróság a 2016. november 7. napján kelt .../40. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki garázdaság vétségében [Btk. 339. § (1) bekezdés] és 2 rb. testi sértés vétségében [Btk. 164. § (1)-(2) bekezdés]. Ezért őt - halmazati büntetésül - 60 óra fizikai munkakörben végzendő közérdekű munka büntetésre ítélte. Rendelkezett továbbá a járásbíróság a bűnjelekről és a bűnügyi költség megfizetéséről is.

A járásbíróság ítélete ellen **vádlott** és a védője felmentésért fellebbeztek, míg azt az ügyész tudomásul vette.

A Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2017. május 29. napján kelt .../3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, 1 rb. testi sértés vétsége tekintetében a büntetőeljárást megszüntette, s a vádlott közrend elleni cselekményét társtettesként elkövetettnek minősítette. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A **vádlott** és a védője a másodfokú bíróság ítéletét tudomásul vették, az ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a másodfokú bíróság ítéletének akként történő megváltoztatása végett, hogy az ítéltábla mellőzze az 1 rb. testi sértés vétsége miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az eljárás megszüntetésére vonatkozó rendelkezését és állapítsa meg, hogy a vádlott a 2 rb. testi sértés vétségéből 1 rendbelit társtettesként követett el.

A fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a Miskolci Törvényszék ítéletét az ítéltábla a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 399. § (2) bekezdése a/ pontja alapján - utalva a Be. 373. § (1) bekezdés II.e/ pontjára - helyezze hatályon kívül és utasítsa a másodfokú bíróságot új eljárás lefolytatására.

Az ítéltábla elsődlegesen azt rögzíti, hogy a bejelentett ügyészi fellebbezés a Be. 386. § (1) bekezdés c/ pontja alapján joghatályos, az megnyitja a harmadfokú felülbírálat lehetőségét.

A fellebbezés elbírálására az ítéltábla a Be. 393-394. §-ai szerinti nyilvános ülést tűzött, melyen a fellebbviteli főügyészség képviselője az írásbeli indítványában foglaltakat fenntartotta, míg a **vádlott** és a védője a másodfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérték.

A harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást felülbírált abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú-, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e [Be. 387. § (1) bekezdés]. Ennek során megállapította, hogy mindkét fokon eljáró bíróság maradéktalanul betartotta a rá vonatkozó eljárási szabályokat, s az általuk rögzített tényállás is mindenben megalapozott. Az eltérő döntés arra vezethető vissza, hogy amíg az elsőfokú bíróság a **sértett** 2015. szeptember 4. napján előterjesztett magánindítványát joghatályosnak találta, ezzel szemben a másodfokú bíróság azt az álláspontot foglalta el, hogy „**sértett** magánindítványát a Be. 173. § (3) bekezdésében előírt 30 napos határidőn túl terjesztette elő, ekként a magánindítvány elkésett, így joghatályosnak nem tekinthető” (másodfokú ítélet 3. oldal 5. bekezdés). Ennek indokaként kifejtette, hogy **sértett** „sérelmére a testi sértés vétségét a vádlott 2015. április 29. napján követte el, melyet követően őt a nyomozó hatóság 2015. április 30. napján kihallgatta, melynek során a et nyilatkoztatta a magánindítvány előterjesztésére is... Ekkor a azt adta elő, hogy a magánindítvány kérdésében a későbbiekben kíván nyilatkozni. Ekként a magánindítvány előterjesztésére nyitva álló 30 napos határidő 2015. április 30. napján megnyílt. Ezt követően azonban a a magánindítványát - a nyomozóhatóság felhívására... - csupán 2015. szeptember 4. napján, vagyis a 30 napos határidőn túl terjesztette elő. A magánindítvány előterjesztésére nyitva álló határidő a Be. 173. § (2) bekezdése alapján sem hosszabbodhat meg, hiszen a már 2015. április 30. napján nyilatkozott a magánindítvány tekintetében, így nem áll fenn azon körülmény sem, mely szerint csupán a nyomozás megindítását követően derült ki, hogy a cselekmény magánindítványra üldözendő (másodfokú ítélet 6. oldal 6. és 7. bekezdések).

Kétségtelen, hogy 2015. április 30. napján a csoportosan elkövetett garázdaság vétsége miatt ismeretlen tettes ellen indult büntető ügyben a **sértett** kihallgatására sor került, melynek során úgy nyilatkozott, hogy „a könnyű testi sértés miatt magánindítványommal kapcsolatban később szeretnék nyilatkozni”, majd 2015. szeptember 4-én a nyomozó hatóság tagja által feltett azon kérdésre, hogy „magánindítványát elő kívánja-e a terjesztetni az őt bántalmazó személyekkel szemben”, igennel válaszolt. A Be. 173. § (2) bekezdésére figyelemmel akkor, ha a nyomozás megindulását követően derül ki, hogy a cselekmény csak magánindítványra büntethető, a jogosult nyilatkozatát be kell szerezni. Ezért, amikor nyilvánvalóvá válik, hogy a bűncselekmény nem közvádra, hanem magánvádra üldözendő, a hatóságnak ki kell oktatnia a et egyrészt arra, hogy magánindítványt terjeszthet elő, másrészt arra is, hogy erre a felhívástól számított 30 nap áll rendelkezésére (BH2014.10.). Ezen utóbbira történő kioktatás a rendelkezésre álló jegyzőkönyv tanúsága szerint nem történt meg. A hatósági kötelezettség nem teljesítése pedig nem vezethet oda, hogy a elveszítse az elkövető felelősségre vonása iránti jogát. A jogalkotó célja a felhívásra kötelezés kapcsán ugyanis nyilvánvalóan az volt, hogy a kioktatás, a felhívás elmulasztása ne essen a magánindítvány előterjesztésére jogosult terhére. Ezen kioktatás meg nem történte okából az eljárás megszüntetésének a magánindítvány hiánya miatt nincs helye, mivel a hatóság felhívásakor - 2014. szeptember 4-én - a **sértett** egyértelműen kifejezésre juttatta a terhelt megbüntetésére irányuló szándékát, ezért az eddig kifejtett indokok alapján a magánindítványa joghatályos.

Ugyanakkor az ítélet tábla álláspontja szerint a Be. 332. § (2) bekezdése alapján az 1 rb. könnyű testi sértés vétsége miatti eljárás megszüntetése indokolt, mivel annak a felelősségre vonás szempontjából nincs jelentősége. Ezt támasztja alá egyrészt az, hogy a másodfokú bíróság annak ellenére, hogy **vádlottal** szemben 1 rb. testi sértés vétsége miatti eljárást - bár más okból, mint a harmadfokú bíróság, de - megszüntette, ennek ellenére nem alkalmazott az elsőfokú bíróságétól enyhébb joghátrányt, másrészt a súlyosítási tilalom már az elsőfokú bíróság ítéletének ügyész általi tudomásul vételekor beállt.

Mivel a kiszabott büntetés szükséges a büntetés céljainak eléréséhez, továbbá a másodfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

Debrecen, 2018. január 11.

Dr. Ficsór Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Szabó József sk. előadó bíró,
Dr. Diószegi Attila sk. bíró

Záradék:

A Miskolci Törvényszék/3. számú ítélete az ítéltábla végzésével a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2018. január 11.

Dr. Ficsór Gabriella sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.